

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:20	7:11	7:19	7:03	הדלקת נרות
8:20	8:22	8:21	8:18	מוצאי שבת
8:54	8:56	8:53	8:55	רבינו תם

משכיל לדוד

ביד מי ניתנה זכות הבחירה בחיים?

"ולבן וחצרות ודי זהב" (דברים א, א)

אומרת הגמרא (ברכות לב, ב) מאי "ודי זהב" - כך אומר משה לפני הקב"ה, רבונו של עולם, שבשיל כסף וזהב שהשפעת להם לישראל עד שאמרו די - הוא שגרם להם שעשו את העגל. ואמר רבי יונתן מניין שחזר הקב"ה והודה למשה, שנאמר (הושע ב, י) "וכסף הרביתי לה וזהב עשו לבעל", עד כאן. מחמת אהבת עולמים של הקב"ה לעמו ישראל, לכן הודה לדברי משה רבנו ולימד זכות עליהם שריבוי הכסף והזהב הוא שהביא בעקבותיו את עוון העגל. אולם בוודאי שלכל אדם באשר הוא ניתנו כוחות מן השמים לעמוד בניסיונות אם ירצה בכך, לפי שאין הקב"ה מביא ניסיון לאדם אלא אם כן יכול לעמוד בו. וזכות הבחירה ניתנת לאדם לבחור בטוב או ברע חלילה. ניסיונות רבים ניצבים לפתחו של האדם עת באוא לעולם הזה. לדוגמא ניסיון העושר. קשה לאדם ליתן צדקה, אך זוהי הדרך הנכונה ולמעשה לתכלית זו ניתן לו העושר מבואר העולם - כדי שיוכל לסייע לדלים ונצרכים.

והיה אם בחר האדם בטוב, והשכיל לכוון את העושר שנתן לו הקב"ה למטרה נכונה - להרבות את כבודו ה' בעולם על ידי החזקת לומדי תורה, ובסיוע לעניים ונוזקים, בפריסת לחמו לדל, ובפיזור מהונו לצדקה וחסד, הרי שזכה לעמוד בניסיון העושר בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם הבא. אולם אם חלילה התגבר עליו יצרו הרע והגאווה ממלאת את ליבו מחמת עושרו עד שנעשה אדם חומרי ומגושם המשקיע הונו לתאוות העולם והבלי, הרי שהשתמש בזכות הבחירה שיש בידו לרעה וחבל על כך מאוד.

אירע שנתקלתי באנשים אמידים אשר פרקו מעליהם עול תורה ומצוות בהגיעם לידי עושר וכבוד. העושר העביר אותם על דעתם ועל דעת קונם, ומצבם הרוחני נגע לליבי עד מאוד. ידעתי כי אין מנוס מלהוכיחם, אך כמובן היה עלי לעשות זאת בנועם אם כי באופן ברור והחלטי. נשאתי תפילתי לבואר העולם שישים את המילים הנכונות בפי, ושיהיו דברי לתועלת. ואז נפנית ואמרתי להם; "הקב"ה העניק לכם הון ועושר כה מרובה. וצערי רב עליכם כי לא השכלתם להשתמש כדבעי בכספכם. הרי קודם שנתעשרתם, שמתם עדיין על הגחלת והכרתם את ה' יתברך, ואילו עתה הממון סימא את עיניכם עד כי שכחתם את ה' אלוהיכם". וכולי תפילה נרגשת לבואר העולם שיעזרני להשיב לב בניו התועים אליו בתשובה שלמה.

המתבונן בפרשיות התורה יראה שגם אבותינו הקדושים נתברכו בהון ועושר מן השמים. אולם גם כאשר נתעצם רכושם של אבותינו הקדושים, הרי אותה מידה ממש גדלה ונתעצמה אהבתם לה' יתברך. אבותינו הקדושים ידעו והבינו שכל אשר להם הוא מידו הפתוחה והרחומה של הבורא יתברך, וככל שטובתו גדולה עליהם - דבר זה כשלעצמו מחייב אותם לקרבת ה' יתרה, לדעת להשתמש בכספם ורכושם לתועלת, ולהיטיב עם הבריות במעשי צדקה וחסד. זוהי הוכחה מוחלטת לכך שהקב"ה נתן את העושר לאדם כניסיון, ועליו להוכיח שהוא משתמש בו על הדרך החיובית בלבד.

ניסיון נוסף של דורנו הוא חינוך הילדים. ניסיון המעמיד את האדם במצבים לא פשוטים אל מול הרוחות המנשבות ברחוב. ביד האדם לבחור בטוב ולהטות ליבם של בניו ובנותיו אל הדרך הישרה, ומאיך בידו להורידם לבאר שחת רח"ל. וכך מצינו באברהם אבינו ע"ה שהקב"ה מבטיח לו ברכות לרוב. והטעם לכך מובא בפסוק "כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט" (בראשית יח, ט). לפי שעיקר המטרה בהבאת צאצאים לעולם היא כדי לחנוכם לדרך תורה ומצוות, שיהיו בני תורה ועובדי ה', מלאים ביראת שמים טהורה ועובדי ה' אמייתים בכל מהותם.

למרבה הצער והתוהוה שומעים לעיתים קרובות על הורים הבוחרים ברע ומחנכים את בניהם בדרך קלוקלת ומתירנית, ללא תורה וללא מצוות. והיאך ניתן לבוא בטענה כלפי הבנים הללו, הרי מה יעשה הבן ולא יחטא?! ומה רבה הפליאה על אותם הורים המכבים מרה על נפילת ילדיהם לבאר שחת רוחנית. ויתרה מזו, רק אז עולה בדעתם לערוך חשבון נפש נוקב על החינוך ההרסני שהנחילו לילדיהם, בראותם את החורבן הנגרם מהנהגתם וחינוכם של ילדיהם... ויודעים דברי חז"ל (ברכות ז, ב) קשה תרבות רעה בתוך ביתו של אדם יותר ממלחמת גוג ומגוג.

לא זו הייתה דרכו בקודש של אברהם אבינו ע"ה אשר מסר נפשו לחינוכו של בנו יצחק אבינו ע"ה. אהבת ה' יתברך ומסירות הנפש לכל דבר שבקדושה היו חלק מאורחותיו של אברהם אבינו, ואת כל אלו הנחיל לבנו. מטעם זה מסר נפשו לעקידה בשמחה ובטוב לבב, כפי שמביא הטור בית יוסף (אורח חיים סימן רצ"ב) מהו "יצחק ירנן" שאומרים בתפילת מנחה בשבת? כשאמר אברהם "א-להים יראה לו השה לעולה בני" (בראשית כב, ח) מיד רינן יצחק ואמר שירה. ומה שירה אמר - זהו שיר של קרבן, עד כאן לשונו.

ועל דרך זה הוספתי לבאר בסיעתא דשמיא את התיבות "אברהם יגל", שכיון שראה אברהם שבנו יצחק הגיע לדרגות כה נעלות, ולא די שאינו מצטער בהקרבנו על גבי המזבח - אלא שהוא שר ומרנן ושמח למסור נפש לכבודו יתברך, הרי מיד "אברהם יגל" שמח אברהם שמחה עצומה באומרו - אשריי שזכיתי לבן כזה וזהו אושרי עלי אדמות לראות את בני דבק בה' והולך בדרך התורה הקדושה. וזהו שנאמר בהמשך "יעקב ובניו ינוחו בו" - אם אברהם יצחק מורישים ליעקב ובניו דרך כה מעולה בעבודת ה' לקיים את מצוותיו מתוך שמחה, ואת כל אשר להם ואף את נפשם מוכנים למסור לצורך גבוה, מובטח להם שיזכו תמיד להיות במנוחה השקט ובטח. ועל אף כל התלאות שיעברו על ראשם תמיד יהיו מאושרים ושמחים, כי יודעים נאמנה שהכל מידו יתברך וכל אשר להם - שלו הוא, ומה להם להצטער ולהיאנח?! אם כן אין ספק שהכל תלוי בבחירתו של האדם - באיזו דרך יחפוץ לחנך את בניו ובנותיו. ואשרי המשכיל לבחור בטוב, לבחור בדרך הקדושה כפי שחינך אברהם את יצחק.

הילולא דצדיקיא

- ו - רבי משה מזרחי
- ז - רבי יוסף דינקליס
- ח - רבי שמחה זיסל הסבא מקלם
- ט - רבי בנציון משה יאיר וינשטוק
- י - יששכר בן יעקב אבינו ע"ה
- יא - רבי משה מלכה ראש ישיבת 'אהל משה'
- יג - רבי נתן נטע שפירא בעל 'מגלה עמוקות'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

המשיח יבוא בפתאומיות

חודש מנחם אב, כשמו כן הוא, יש בשמו של החודש זרעי נחמה לגאולת ישראל בחודש שבו אנו מתאבלים על חורבן בית המקדש ומצפים לביאת הגואל.

הופעתו של הגואל, אומרים חז"ל תהא בפתאומיות "כאפיקים בנגב", ומסביר זאת הרב שלמה לוינשטיין שליט"א, שבנגב לא יורד גשם ואילו בהרי יהודה יורד גשם, ואט אט הוא מתחיל לזרום בתוך אפיקי הנחלים.

יהודי יושב בנגב ואינו רואה כלום, נראה לו שהכל יבש, ולפתע פתאום, בבת אחת, מגיע השיטפון הגדול. כך, בצורה כזו, יבוא מלך המשיח, בפתאומיות. וזו בקשתנו "שובה ה' את שבינתו כאפיקים בנגב".

רבי חיים מוולוז'ין היה אומר: הבה ואייר לכם כיצד יבוא המשיח. נכנס אני בסתם יום של חול מן הישיבה לביתי. השעה היא שעת בוקר לאחר תפילת שחרית.

הרבנית שואלת אותי: "חיים, רצונך בפת שחרית מיד עכשיו?" ואני משיב לה: "רלקה, עדיין שעורי של היום אינו מוכן, לא אכל עד אשר אעיין קצת בסוגיא שאני צריך ללמד היום בישיבה".

"טוב, חיים, היא אומרת לי, יאה כך. עד שאתה תכין את שעורך, אגש לשוק לקנות משהו, בינתים אשאיר את הרוטב על הכירה. שים לב, חיים, כי לא ישרף. אנא, שים לב, הרי מכירה אני אותך שאתה שוכח הכל כשאתה מעין בסוגיא".

הרבנית יוצאת לשוק ואני פותח ספר ומתחיל לעין בסוגיא שלפני. פתאום אני מרגיש כי השמש התחילה מאירה באור גדול יותר פי כמה ממה שהאירה עד עתה, איזו בהירות! פתאום אני שומע כיצד הציפורים על העצים שבגינה פוצחות פיהן במנגינה חדשה, מרנינה, כובשת לבבות. והנה אני שומע קול רחש עולה מן הרחוב. אני מושיט ראשי בעד החלון ואני רואה את אלי הסנדלר רץ בבהלה. "מה קרה, אלי, מה קרה לאור השמש? מנין נגינת הציפורים המקסימה? מה קרה לעצים שהתחילו מלבלבים לפתע בניצה חדשה, מה קרה?" "מה, אינך יודע רבי, נותן בי הסנדלר את עיניו, הרי משיח בא!"

הציפורים המקסימה? מה קרה לעצים שהתחילו מלבלבים לפתע בניצה חדשה, מה קרה? "מה, אינך יודע רבי, נותן בי הסנדלר את עיניו, הרי משיח בא!"

מיד רץ אני לארון להוציא מלבוש של שבת שלי כדי להתעטף בו ולצאת לקראת המלך המשיח. מוציא אני את המלבוש והנה, אויה, חסר בו כפתור. במוצאי שבת נשר הכפתור וכשאמרתי לרבנית לחייטו, אמרה לי: "מה אתה מאיץ ביי? הרי לא תשתמש במלבוש עד לערב שבת".

ועכשיו, צריך אני ללכת לקבל פני המלך המשיח ובמלבוש שלי שני כפתורים במקום השלושה! עד שאני עומד ודן עם עצמי מה לעשות, האם להתעטף בקפוטת הפגומה או לא

להתעטף בה, ואני תוהה אם אפשר לצאת לקראת המלך המשיח בבגד של חול, והנה באה במרוצה הרבנית, כולה נושמת-נושפת: "גוואלד, חיים, איפה היית? הנה הרוטב שעל האש נשרף..."

"פתיה, אני אומר לה, מה לך ולרוטב שנשרף? מהרי והתעטפי בשמלת השבת שלך וצאי לקבל את פני המשיח!"

כך זה יראה: "כאפיקים בנגב". לפתע פתאום. "פתאום יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים" (מלאכי ג, א).

הזורעים בדמעה ברינה יקצרו

טרם פתיחת הישיבה הקדושה על ידי מוסדותינו בשכונת בית וגן בירושלים, באו לפני מספר ראשי ישיבות מבני ברק, וביקשו שישבותיהן תהינה שייכות למוסדותינו הקדושים ובלבד שאחזיק אותן מבחינה כלכלית, כיון שהגיעו מים עד נפש ואין ביכולתם עוד להחזיק כספית את הישיבות שבראשותן הם עומדים.

השבתי לראשי הישיבות שאשמח לעזור ולסייע ליישבותיהם מבחינה כספית, אולם בשום אופן אינני מסכים לכך שהישיבות תהפוכנה להיות תחת חסותי, כיון שלא אני עמלתי ויגעתי בהקמתן, ואינו דומה אדם שאכל ארוחה לאחר שעמל ויגע בהכנתה, לאדם שהמאכל הוגש לפניו על מגש של כסף, מבלי שטרך עבורו כלל.

בנוסף, אמרתי לראשי הישיבות שעליהם מוטל התפקיד להמשיך לקיים את ישיבותיהם למרות כל הקשיים הכרוכים בדבר, שהרי התורה נקנית בצער. וה' יתברך יעזור להם וישלח את סיועו ממרומים.

ואמנם, חודשים ספורים לאחר מכן פגשתי את ראשי הישיבות והם הודו לי על שלא הסכמתי ליטול את ניהול הישיבות מידיהם, ועל שעמדתי בתוקף על כך שהישיבות תישמרה תחת חסותם, כיון שאין שני לתענוג הגדול לקיים עולה של תורה.

כשם שברור לכל שכאשר אדם אוכל פרי שגדל על עץ שהוא נטע בעצמו - הפרי ערב לחיכו פי כמה וכמה מפרי הנקנה בשוק, כך גם אדם שמסייע להחזיק את עצי החיים, את התורה הקדושה, ומגדל מהם פירות בדמות תלמידי הישיבה - שכרו רב לו מן השמים. ובנוסף, הנחת שיש לו מפרותיו המתוקים איננה ניתנת לשיעור כלל.

בכל יום ויום אני מתפלל לקב"ה שכוונתי בהחזקת המוסדות, קיומם ותפעולם תהיה לשם שמים בלבד, ושחלילה לא יתערב

כי האדם עץ השדה

באחת השנים קיבלתי מידיד יקר שני עצי דקל במתנה. את העץ האחד הנחתי בחצר הישיבה בצרפת, שם הוא נשתל באדמה וגדל ופרח לתפארה, ואת הדקל השני נטעתי בחצר ביתי.

אולם בשונה מהעץ הפורח שבישיבה, העץ שבביתי הלך ונבל, ובכל חודש נאלצתי להסיר ממנו ענף נוסף שהתייבש, עד שנותר בו הענף האחרון שגם הוא לא החזיק מעמד זמן רב, ונבל כשאר הענפים.

חשבתי לעצמי - מדוע ישנו הבדל בין שני העצים? מדוע העץ שבחצר הישיבה פורח ומלבלב, ואילו העץ שבביתי ונבל?

התשובה לכך היא - שעץ זקוק לחום ולהשקיה נאותה.

העץ שבישיבה זכה לקבל את חומה של השמש, ואת טיפולו המסור של הגנן אשר דאג להשקותו באופן מסודר. ואילו העץ שבביתי היה חסר אור וחום, וגם בהשקיינו לא הקפדנו כל כך, ועל כן הוא לא הצליח להתקיים בתנאים אלו.

נאמר בתורה (דברים כ, יט) - "כי האדם עץ השדה". כשם שהעץ זקוק לאור, לחום ולמים, באותו אופן גם האדם זקוק לחום בית הכנסת, לאור התורה ולמימיה המתוקים של התורה הקדושה. וללא תנאי קיום אלו - עלול האדם ח"ו ליבול כאותו העץ שבביתי אשר היו חסרים לו אור חום ומים.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "חזון ישעיהו" (ישעיה א)

הקשר לשבת: בהפטרה מסופר על הפורענות שתגיע לישראל בחורבן בית המקדש בגין עוונותיהם. הפטרה זו היא ההפטרה שלישית בשלשת ההפטרות שמפטירין בשלשת השבתות שלפני תשעה באב.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

נחשב מאוהבי ה' יתברך

בפרט אם על ידי מניעת סיפור רכילות לא יגיע לו היזק ממון, רק דברי חרופין וגדופין בעלמא, בודאי הדבר אסור, ואין לו לחוש לזה כלל. וידע כי עבור זה יהיה נחשב לעתיד מאוהבי ה' יתברך, ופניו יאירו כאור השמש, כמו שאמרו חז"ל (יומא כג, א) הנעלבין ואינם עולבין, שומעין חרפתן ואינם משיבין וכו', עליהן הכתוב אומר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו".

מן האוצר

ממשנתו של מו"ד הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

זכרון יום המיתה

**"אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל... במדבר
בערבה מול סוף" (דברים א, א)**

ספר דברים נקרא בשם 'משנה תורה', לפי שבו חוזר משה רבנו ע"ה ושונה את התורה לעם ישראל. הוא גם נקרא בשם 'ספר התוכחה', משום שמשה מוכיח את עם ישראל בסוף ימיו כדי שיתקנו וישפרו את מעשיהם.

ואמרו חז"ל (שבת קנג, א) שוב יום אחד לפני מיתתך, עד כאן. לכן משה רבנו חוזר לפניו על כל התורה כולה דווקא באחרית ימיו כי זהו הזמן המתאים לערוך בו חשבון נפש, ולתקן את המעשים כדי לשוב בתשובה שלמה.

ומה דיבר עימם משה?

על כך אומר הפסוק (שם א, א) "במדבר בערבה מול סוף", רמז על העת בה יובילו את האדם אל מקום קבורתו, מקום ציה וצלמוות כמדבר. וכיוון שהאדם יודע שסופו למיתה, לכן עליו להיות בבחינת "מול סוף", דהיינו תמיד ייתן למולו ולנגדו את סופו ותכליתו, ותמיד יזכור את יום המיתה. כי כשהאדם נזכר ביום המיתה ויודע כי עפר הוא ואל עפר ישוב, עצם הידיעה מעוררת בו רצון להיטיב מעשיו ולשוב בתשובה. וכמו שאומרת הגמרא (ברכות ה, א) לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע. אם ניצחו - מוטב, ואם לאו יעסוק בתורה. אם ניצחו - מוטב, ואם לאו יקרא קריאת שמע. אם ניצחו - מוטב, ואם לאו יזכור לו יום המיתה, עד כאן.

הרי לנו שזיכרון יום המיתה מביא את האדם לידי חשבון נפש, כשהוא עוצר ממרוץ חייו ועורך חשבון נפשו, כך מתרחק הוא מתחלואי היצר הרע ומכל תאוות העולם.

ואלו הם דברי התנא (אבות ג, א): "הסתכל בשלושה דברים ואין אתה בא לידי עבירה. דע מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון. מאין באת... ולאן אתה הולך למקום עפר רימה ותולעה". עד כאן. נמצא שההתבוננות בדבר זה מחזירה את האדם למוטב.

וכמוכן שאין אדם יודע את עיתו, ועל כן חובה עליו לצחצח נשמתו בכל עת ובכל זמן, ולהכין לו צידה לדרך בתורה במצוות ובמעשים טובים. וכמו שאמרו חז"ל (שבת קנג, א) רבי אליעזר אומר שוב יום אחד לפני מיתתך. שאלו תלמידיו את רבי אליעזר וכי אדם יודע איזהו יום שימות? אמר להם - וכל שכן ישוב היום שמא ימות למחר, ונמצא כל ימיו בתשובה.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

הסיפור שלפנינו התרחש לפני עשרות בשנים, ופורסם על ידי ארגון 'בני אמונים', מכלי ראשון מפי יהודי יקר תושב ארצות הברית שהיה בעצמו עד למעשה:

ברובע 'איסט סייד' - המרכז היהודי של מנהטן, שם התגוררתי בנעורי, התגורר גם יהודי יקר שהקדיש את חייו לחיזוק מצות עניית אמן. משך שנים ארוכות היה האיש כסמל מהלך למצות עניית אמן, ילדי הסביבה אף כינוהו בחביבות 'omenman' כלומר 'איש האמנים'.

בבית הכנסת המרכזי בו היה מתפלל מהדהד היה קולו ברמה בכל עת שנשמעה ברכה, כאשר למרות ההמולה שסביבו ניתן היה לשמוע מכל קצוות ההיכל, כיצד יוצאת מפיו המילה 'אמן' במתינות, וכבוד שמים היה מתרבה.

בדרך זו סוּחַף היה האיש אחריו את יתר המתפללים, מלבד שבעצמו הקפיד האיש שלא להחמיץ ולו אמן אחת, הוא הקדיש מאמצים עילאיים להרבות עוד ועוד עוני אמן בסביבתו.

בפרט היה רגיל לחזק מצוה זו בקרב צעירי הצאן. כיסוי תפוחים היו תמיד בממתקים אותם היה מחלק לילדים שברכו את הברכות בקול והקפידו על עניית אמן בכוונה.

כאשר הגיע מיועדנו לגיל 75 חלה במחלת לב קשה. באותם ימים בהם לא הייתה הרפואה מתקדמת כמו היום, לחולים מסוגו לא היו סיכויים רבים להאריך ימים. הוא פנה לרופאים שהציבו בפניו שתי ברירות; הראשונה, לעבור ניתוח לב מסובך ביותר, שאף אחריו, סיכויי להבריא מן המחלה ולשרוד קלושים. השנייה - לא לעבור את הניתוח המסובך, ואז בודאי לא ישרוד יותר מתקופה קצרה.

'איש האמנים' הקשיב לדברי הרופא בפנים רגועות, וכשסיים את דבריו הודה לו ופנה לצאת מן החדר, תוך שהוא מכריז בהחלטיות שהוא את הניתוח לא מבצע, ויהי מה!

הדברים היו תמוהים ביותר בעיני בנו שהתלווה אליו, הוא לא יכול היה להתאפק ושאל: אבא, מדוע?! כיצד יכול הנך לקחת על גבך אחריות כה כבדה של חיים ומוות, לפחות היית מתייעץ עם מישהו קודם! כמה מפתיעה הייתה תשובתו הבוטחת של האב לבנו:

בני, כל חיי הקפדתי להרבות פעלים למען מצות עניית אמן, אודותיה הובטחנו מפי חז"ל: "כל המאריך באמן מאריכים לו ימיו ושנותיו". המילה 'אמן' היא בגימטרייה 91 אם כן יכול אני להיות רגוע... לפחות עד גיל תשעים ואחת סמוך ובטוח אני שאאריך ימים בע"ה, סיים האב, מדוע אפוא עלי להסכים לניתוח שעלול לקצר את חיי?

מוסיף ומספר בעל המעשה:

'איש האמנים' אכן הבריא מחוליו והמשיך להאריך ימים. וכאשר הגיע יום הולדתו התשעים, שאל אותו בנו: אבא, האם זוכר אתה שאמרת לי שתחיה לפחות עד גיל 91 בזכות הקפדתך היתירה על מצות עניית אמן? ומה הלאה... הרי בשנה הבאה אתה כבר עתיד להיות בן 91!

האב השיב בבדיחותא כי זה מכבר החל הוא להקפיד לענות 'אמן סלה'... אולם מספר חודשים לאחר מכן, בעודו בשנתו התשעים ואחת, השיב האיש את נשמתו ליצרה. ויהי לפלא.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

אתכם אצלי משום שהכל שלי והכל מעשי ידי, ולא עוד אלא שאני יושב על כסא הכבוד שלי; שלישי היום אני קורא ושונה, ושלישי היום אני דן את הדין, ושלישי היום אני עושה צדקה וזן ומפרנס ומכלכל לכל באי עולם ואת כל מעשי ידי שבראתי בעולמי, שנאמר (ישעיה כ"ו) "בטחו בה' עדי עד כי ביה ה' צור עולמים", ששני עולמים שלי.

לפיכך אני אומר הבוטח בשמך באמת לא יבוש לעולם, שנאמר (תהלים כ"ב) "בך בטחו אבותינו בטחו ותפלטמו אליך זעקו ונמלטו בך בטחו ולא בוש", ואומר (שם כ"ה) "א-להי בך בטחתי אל אבושה וגו' גם כל קוֹיך לא יבושו" וגו'. וכן הבטחת על ידי עבדיך הנביאים, שנאמר (ירמיה י"ז) "ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו והיה כעץ שתול על מים וגו' והיה עלהו רענן ובשנת בצורת לא ידאג ולא ימיש מעשות פרי".

אשריהם הצדיקים שכך בטחונן, שהן בוטחין על אביהם שבשמים שברא את העולם בחכמה בבינה בדעת ובהשכל, לכך נאמר "והיה כעץ שתול" וגו'.

משלו משל, למה הדבר דומה?

למלך שהביא עבדו דורון לפניו איפה של חטים, אם טחנה ולא בררה - הרי זה דבר מגונה, אם בררה ולא טחנה - הרי זה דבר מגונה, בררה וטחנה ולא הוציא ממנה סולת - הרי זה מדה בינונית, אבל אם בררה וטחנה והוציא ממנה סולת - הרי זו מדה שלמה.

מעשה בכהן אחד שהיה ירא שמים בסתר וכל מעשיו הטובים שהיה עושה, היה עושה בסתר. והיה לו עשרה בנים מאשה אחת, ששה זכרים וארבע נקבות, ובכל יום ויום היה מתפלל ומשתטח ומבקש רחמים ומלחך בלשונו עפר כדי שלא יבא אחד מהן לידי עבירה ולידי דבר מכוער. ואמרו לא יצתה אותה שנה ולא שנית ולא שלישית, עד שבא עזרא והעלה הקדוש ברוך הוא על ידו את ישראל מבבל ואותו הכהן עמיהם, ולא נכנס הכהן ההוא לעולמו עד שראה כהנים גדולים ופרחי כהונה מבניו ומבני בניו עד חמשים שנה, ואחר כך נכנס אותו הכהן לבית עולמו.

עליו הכתוב אומר (תהלים ל"ז) "בטח בה' ועשה טוב וגו'. והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך" וגו'. וכך אמר הקב"ה לישראל; בני, וכי יש יכולת בהבלי מכחישי התורה ליתן לעובדיהם אכילה ושתייה ומזונות אפילו בעולם הזה ואין צריך לומר בעולם הבא, אבל אתם בני ישראל לקחתי

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ביום ראשון, י' באדר תשנ"ה, שימשתי כסנדק בברית מילה בפריז, אצל אדון דוד כהן, מחשובי הקהילה. באמצע הסעודה נעמד אחד מהמשתתפים, אדון בן שושן, וסיפר את הסיפור הנפלא הבא.

ביום ההילולא הקודם של רבי חיים פינטו זיע"א (כ"ו באלול תשנ"ד), הוא נסע למוגאדור כדי להשתתף בהילולא של הצדיק. אותו יהודי סבל כל אותה תקופה מכאבים עזים ברגליו, כולל בעיות רפואיות רבות, עד שממש לא היה בכוחו ללכת לבד על רגליו, והוצרך לשני אנשים שיוליכו אותו.

בהגיעו אל הקבר, חשב אותו יהודי לישון כל הלילה ליד הקבר של רבי חיים זיע"א, אולי בזכות קדושת הצדיק ישלח לו הקדוש ברוך הוא רפואה שלימה על רגליו. וכך עשה. הוא נשאר לישון ליד הקבר.

בלילה הוא חולם, והנה הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א בכבודו ובעצמו בא אליו, והוא עושה לו ניתוח ברגליו. לאחר הניתוח אומר לו הצדיק: בזכות האמונה שיש לך בקדוש ברוך הוא ובצדיקים, תדע לך שמן השמים שלחו אותי במיוחד כדי לרפאות אותך. עכשיו אתה יכול לקום, כי אין לך שום מחלה ברגלך, ואתה יכול לחזור לצרפת ללא עזרה של אף אדם! קום משנתך!

האיש התעורר מיד, והחל לחשוב על החלום, ואז אמר בלבו: אולי כל זה היה רק חלום ותו לא. הרי ישנתי כל הלילה ליד הקבר עם מחשבות וחלומות כי בזכות הצדיק אתרפא, ולכן אולי חלמתי את החלום הזה וחלומות שוא ידברו.

ואולם, לפתע הוא מרגיש, ללא רצונו, כי רגליו זזות. הוא ניסה לקום ללא עזרה של אף אדם, והנה פלא פלאים! הוא הצליח לקום ולהתהלך ליד כל חבריו בכוחות עצמו. בראות החברים כן, נדהמו מאד ואמרו לו: אדון בן שושן, מה קרה לך? האם כל העת רק צחקת עלינו באומרך כי אתה חולה ברגלך ואינך יכול ללכת? האם רק עשית את עצמך כאילו אתה נכה?

אדון בן שושן ביטל את דבריהם, ומיד סיפר להם את כל החלום הנורא והמופלא שחלם. ובאותה שעה, פרצה השמחה מלבם של כל הנוכחים בהילולא ונהיה קידוש השם גדול ועצום, ליד קברו של רבי חיים פינטו זיע"א, ביום ההילולא שלו. זכותו תגן עלינו.